

Työ- ja elinkeinoministeriölle

HALLITUKSEN ESITYS LUONNOKSESTA HALLITUKSEN ESITYKSEKSI LAEIKSI YDINENERGIALAIN JA TURVALLISUUSSELVITYSLAIN 21 §:N MUUTTAMISESTA

Työ- ja elinkeinoministeriö on pyytänyt oikeusministeriöltä lausuntoa otsikkoasiassa. Oikeusministeriö ei pystynyt toimittamaan lausuntoa lausuntopalvelu.fi-sivuston kautta ennen lausuntopyynnön sulkeutumista. Lausunto noudattaa kuitenkin lausuntopyynnössä asetettua rakennetta.

Oikeusministeriö esittää kunnioittavasti lausuntonaan seuraavan.

YLEISET ASIAT

Yleisnäkemyks hallituksen esityksen sisällöstä

Esityksen tavoite saattaa ydinenergalaki yhdenmukaiseksi perustuslain kanssa on kannatettava. Lakiin ehdotetaan nostettavaksi lakia alemmalla tasolla säädetty turvajärjestelyjä koskevat säännökset.

Oikeusministeriö on lausunut huhtikuussa 2017 ydinenergalain muuttamista koskevasta esitysluonnoksesta, joka sisälsi turvahenkilöitä koskevia ehdotuksia. Nämä ehdotukset eivät sisällyneet enää hallituksen esitykseen 93/2017 vp, joka on parhaillaan eduskunnan käsiteltävänä, vaan ehdotukset sisältyvät nyt lausuttavana olevaan esitysluonnokseen. Oikeusministeriön aikaisemmassa lausunnossa esitetyt huomautukset on otettu jatkovalmistelussa huomioon vain osittain.

Näkemyksiä esityksen vaikutuksista

Tähän liittyvät mahdolliset huomiot on esitetty jäljempänä pykäläkohtaisissa näkemyksissä.

PYKÄLÄKOHTAISET NÄKEMYKSET

3 § Määritelmät ja 7 § Turva- ja valmiusjärjestelyt ja muut niihin verrattavat järjestelyt

Luonnoksessa ehdotetaan lisättäväksi 3 §:n 6 kohdan määritelmäsäännökseen maininta ”muu ydinturvallisuutta vaarantava luvaton toiminta” siten, että ydinenergialaissa turvajärjestelyillä tarkoitettaisiin tarvittavia turvaamistoimenpiteitä ydinenergian käytön turvaamiseksi lainvastaiselta ja muulta ydinturvallisuutta vaarantavalta luvattomalta toiminnalta.

Perusteluissa (s. 15) esimerkkinä muusta ydinturvallisuutta vaarantavasta luvattomasta toiminnasta esitetään ainoastaan ”luvanhaltijan sisäiset ohjeet”, jotka koskisivat ”ydinturvallisuutta vastaavaa luvatonta toimintaa”. Tätä ”luvatonta toimintaa” hyödynnetään monissa ehdotetuissa pykälissä, esimerkiksi keskeisessä turvahenkilöitä ja heidän toimivaltaansa koskevassa 7 m §:ssä. Luvanhaltija alaisineen käyttäisi siis toimivaltuuksia luvanhaltijan toimintaa (ohjeistusta) vastaan. Vastaava kommentti koskee myös 7 §:ään ehdotettua muutosta. Kyse ei ole pelkästään määritelmän laajentamisesta kuten perusteluissa todetaan, vaan tämä kytkeytyy merkittävällä tavalla turvahenkilöiden toimivaltuuksiin.

Lisäksi määritelmäsäännöksestä poistettaisiin turvajärjestelyjä koskeva alueellinen raja. Uusi muotoilu on vain ”ydinenergian käytön turvaamiseksi”, kun voimassaolevassa täsmennetään toimenpiteet ”ydinlaitoksessa, sen alueella, muussa paikassa tai kulkuvälineessä, jossa ydinenergian käyttöä harjoitetaan”. Perusteluista ei ilmene, minkä vuoksi tämä tarkennus ehdotetaan poistettavaksi. Kyseinen muutos yhdessä 7 m §:ään ehdotetun muutoksen kanssa laajentaa turvahenkilöiden toimivaltuuksia.

Esitysluonnoksessa voisi selostaa, mitä ydinenergialaissa tarkoitetaan ydinenergian käytöllä, sillä tähän viitataan useassa kohtaa, vaikka määritelmä kyllä löytyy voimassaolevan lain 3 §:n 1 momentin 1 kohdasta, joka viittaa 2 §:n 1 ja 2 momenttiin.

7 g § Käytöstä poistaminen

Rinnakkaistekstit ovat hieman harhaanjohtavat tämän muutoksen osalta. Johtolauseen mukaan 7 g §:n 2 momenttia muutettaisiin, mutta rinnakkaistekstissä voimassaolevasta pykälästä on momentit 2-4. Onko momentit 3 ja 4 tarkoitus kumota?

7 i § Henkilöstö

Rinnakkaistekstien selkeyttä voisi myös 7 i §:n muutoksen osalta selkeyttää. Nyt rinnakkaistekstissä on 7 i §:n 3-6 momentit ja luonnoksessa ehdotetaan lisättäväksi uusi 7 momentti.

Velvoite turvallisuusselvitysten tekemiseen on asianmukaista nostaa ehdotetusti Säteilyturvakeskuksen määräyksistä lain tasolle.

7 l § Turvajärjestelyt

Luonnoksessa jää hieman epäselväksi pykälään ehdotettujen muutosten tarve ja perustelut. Uuteen pykälään ei enää sisältyisi esimerkiksi säännöstä siitä, että ydinenergian käytön turvajärjestelyjen tulee perustua ydinenergian käyttöön kohdistuviin uhkakuihin ja suojaustarpeiden analyysiin.

7 m § Turvahenkilöt

Pykälän 1 momentti sisältäisi määritelmän turvahenkilön tehtävästä. Sen mukaan turvahenkilöiden tehtävänä on ydinlaitoksen sekä ydinlaitoksen toimintaan liittyvän ydin- aineen ja ydinjätteen kuljetuksen ja varastoinnin turvaaminen lainvastaiselta ja muulta ydinturvallisuutta vaarantavalta luvattomalta toiminnalta. Edellä esitetty kommentti muusta lainvastaisesta toiminnasta koskee myös kyseistä momenttia. Lisäksi 2 momentin mukaan turvahenkilöitä on käytettävä myös ydinainetta tai ydinjätettä kuljetettaessa. Onko tässä tarpeetonta päällekkäisyyttä 1 momentin kanssa?

Pykälän 2 momentissa ehdotetaan säädettäväksi turvahenkilöiden käytön ajallisesta ulottuvuudesta. Momentin mukaan ”Turvahenkilöitä on käytettävä ydinlaitoksella siitä lähtien, kun ydinlaitokselle on myönnetty rakentamislupa”. Muotoilu on ehkä hieman ontuva: säännöksen mukaan ydinlaitos olisi siten olemassa ennen kuin ydinlaitos on olemassa eli turvahenkilöitä olisi käytettävä ydinlaitoksella ennen kuin laitosta on olemassa. Tällainen säännös on problemaattinen vaikuttaessaan toimivalta- ja voima- keino-oikeuksiin, joiden on oltava täsmälliset ja tarkkarajaiset.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin turvahenkilön kelpoisuusvaatimuksista, jotka on asianmukaisesti ehdotettu nostettavaksi lain tasolle. Turvahenkilönä voisi 3 momentin 1 kohdan mukaan toimia vain henkilö, jolla on hyväksyntä vartijaksi. Yksityisistä turvallisuuspalveluista annetun lain (turvallisuuksipalvelulaki) mukaan poliisi hyväksyy vartijat. Ehdotuksen perusteluissa todetaan, että turvahenkilöksi hyväksymisen ehtona olisi lisäksi 2 momentin 3 kohdassa listatut seikat. Mikä taho hyväksyy turvahenkilöt? Edelleen turvallisuuksipalvelulain mukaan tietyissä tilanteissa luvan voi menettää kokonaan tai väliaikaisesti. Hyväksyntää ja luvan menettämistä koskevaa tematiikkaa ei ole lainkaan käsitelty esityksessä.

Pykälän 3 momentin 2 kohdassa säädettäisiin turvahenkilöiltä vaadittavasta koulutuksesta. Heillä tulisi olla tarpeellinen koulutus voimankäyttövälineiden käyttämisen oikeuden perusteisiin ja niiden noudattamiseen käytännön tilanteissa sekä tarvittavien voimankäyttövälineiden käyttämiseen. Kohtaa ei ole perusteltu. Turvahenkilöiltä edellytettäisiin jatkossa vartijan koulutusta ja sen lisäksi tarpeellista koulutusta voimakeinojen käyttämiseen. Epäselväksi jää, minkä vuoksi turvahenkilöiden voimankäyttövälineitä koskeva koulutus poikkeaisi vartijoita koskevasta koulutuksesta (vrt. YksTPL 18 §), etenkin, kun he eivät ilman turvallisuuksipalvelulaissa edellytettyä koulutusta saa hyväksyntää vartijaksi.

Saman momentin 2 kohdassa käytetään termiä ”tarpeellinen koulutus” ja 3 kohdassa ”riittävä koulutus”. Ehdotuksessa jää hieman epäselväksi, mitä tällaisella sääntelyllä haetaan. Onko riskinä, että ilman tällaista mainintaa 2 kohdassa annettaisiin muuten

tarpeetonta koulutusta. Oikeusministeriö korostaa, että turvahenkilöiden nykyistä laajemmat tehtävät ja toimivaltuudet edellyttävät perusteellista koulutusta tehtäviin.

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin turvahenkilön asusta. Turvallisuuspalvelulain 23 §:n 3 momentissa poliisilla on toimivalta kieltää asun, merkin tai tekstin käyttäminen. Tällaista toimivaltaa ei olisi turvahenkilöiden asujen osalta, vaikka sääntely pitkälti vastaa turvallisuuspalvelulakia.

7 n § Turvahenkilön tehtävissä noudatettavat periaatteet sekä toimivaltuudet

Lakiehdotus ei tosiasiallisesti sisällä säännöstä voimakeinojen käytöstä tai niiden käytön kriteereistä (vrt. turvallisuuspalvelulain 17 §). Onko katsottu, että viittaaminen turvallisuuspalvelulain 6 ja 7 §:iin olisi riittävää? Voimakeinojen käytöstä ei ilmeisesti olisi jatkossa enää pykälää (vrt. nykyinen 7 o § ja turvallisuuspalvelulain 17 §). Tämä jää ehdotuksessa epäselväksi.

Pykälän 2 momentin mukaan turvahenkilöllä on oikeus 7 m §:n 1 momentissa tarkoitetun tehtävänsä suorittamiseksi estää henkilön pääsy alueelle (1. kohta) ja poistaa henkilö alueelta (2. kohta). Vaikuttaa jäävän epäselväksi, mitä tarkoitetaan tässä yhteydessä ”alueella”? Viitattu 7 m §:n 1 momentti koskee ydinlaitoksen turvaamisen lisäksi kuljetuksen ja varastoinnin turvaamista. Pykälän 3 momentti ei tarjoa asiaan selkeytystä. Sen mukaan toimivaltuudet ovat voimassa ydinlaitoksen alueella. Toimivaltuuksia saadaan lisäksi käyttää turvattaessa ydinaineiden ja ydinjätteen kuljetuksia ja varastointia näihin välittömästi kohdistuvan uhkan torjumiseksi. Sääntely vaikuttaa muodostuvan näiltä osin liian väljäksi ja epätarkaksi, kun kyseessä on vielä toimivalta puuttua merkittävästi yksityisen henkilön perusoikeuksiin (ks. PeVL 22/2014 vp).

Turvallisuuspalvelulain 15 §:ssä on omaksuttu termi vartioimisalue. Edelleen turvahenkilön toimivaltaa ei näiltä osin rajoiteta mihinkään tiettyihin tilanteisiin, joissa henkilön pääsy alueelle tai henkilön poistaminen alueelle on mahdollista (vrt. turvallisuuspalvelulaki 15 §). Näitä asioita ei ole käsitelty perusteluissa.

Myöskään pykälän 2 momentin 4. kohta ”estää henkilöä pakenemasta” ja 5. kohta ”ottaa henkilö kiinni” eivät rajoitu tietynlaisiin tilanteisiin tai edellytyksiin (vrt. voimassa olevan ydinenergialain 7 o §:n 1 momentti ja turvallisuuspalvelulain 16 §:n 2 momentti.) Vastaava kommentti koskee myös 8. kohtaa, turvahenkilön oikeutta poistaa este.

Momentin 11 kohdassa säädettäisiin, että ”turvahenkilöillä on oikeus pitää koiraa mukana siten kuin yksityisistä turvallisuuspalveluista annetussa laissa säädetään vartijan oikeudesta pitää koiraa mukana.” Tältä osin ei ole omaksuttu suoraa pykäläviittausta toisin kuin esimerkiksi viitattaessa turvallisuuspalvelulain 6 ja 7 §:ään. Tämä uusi toimivaltuus perustellaan melko suppeasti.

Jatkovalmistelussa voisi pohtia, olisiko 12 kohdassa tarkoituksenmukaisempaa säätää itsenäisesti eikä viitata ilmailulakiin.

7 n §:n perusteluissa on todettu, että ydinenergiain 82 §:n 11 kohdan mukaan poliisin johtamisvastuusta säädetään tarkemmin asetuksella. Mikäli tätä ei vielä ole tehty, jatkovalmistelussa on syytä tarkastella, onko tässä todella kyse edelleen asetuksen tasolle kuuluvista säännöksistä, kun merkittävän julkisen vallan siirtäminen yksityiselle edellyttää sitä, että toimivaltuudet ovat tapauskohtaisia ja ajallisesti rajattuja eivätkä toimivaltuudet saa kokonaisarviointissa muodostua erityisen olennaisiksi vallankäyttötavoiksi.

7 o § Turvaohjesääntö

Perustelut tämänkin pykälän osalta ovat hyvin suppeat. Myöskään selkoa ehdotettujen muutosten syistä ei ole tehty. Turvaohjesäännön luonteesta ja sitovuudesta tulisi jatkovalmistelussa tehdä esityksessä paremmin selkoa.

Pykälän 2 momentin 10. kohta vaikuttaa hyvin avoimelta, eikä mitään ole sanottavissa tämän yhteistyön sisällöstä tai reunaehdoista.

Perusteluissa todetaan, että turvaohjesääntöön sovelletaan julkisuuslain 24 §:n 7 kohdan salassapitoperustetta. Perusteluissa on todettu, että ”edellä mainittuja tietoja ei voida kertoa julkisesti, koska se paljastaisi lainvastaista toimintaa suunnitteleville tahoille, mitä voimankäyttövälineitä turvahenkilöillä on käytössään ja auttaisi suunnittelemaan lainvastaista tekoa”. Ehdotuksen 7 u §:ssä säädettäisiin kuitenkin, että turvahenkilön sallittuja voimankäyttövälineitä ovat ampuma-aselain 2 §:ssä tarkoitettu ampuma-ase ja mainitun lain 11 §:ssä tarkoitettu kaasusumutin, käsiraudat, enintään 70 senttimetriä pitkä patukka ja teleskooppipatukka. Perusteluja on näiltä osin tarkennettava. Oikeusministeriö kiinnittää lisäksi huomiota siihen, että muun kuin viranomaisen hoitama julkinen hallintotehtävä kuuluu kuitenkin julkisuuslain soveltamisalaan vain käytettäessä julkista valtaa tai silloin kun julkisuuslain soveltamisesta on säädetty nimenomaisesti erikseen.

7 s § Turvatarkastus ja päihdetestaus

Pykälän yksityiskohtaiset perustelut käytännössä puuttuvat.

Pykälän 2 momentin mukaan tarkastuksen yhteydessä henkilöltä pois otetut esineet tai aineet on viipymättä luovutettava poliisille tai, jollei siihen lain mukaan ole estettä, palautettava henkilölle. Onko loogista, että säädetään oikeus ottaa esineet tai aineet pois mutta ne on viipymättä palautettava, ellei lain mukaan estettä? Vastaava kommentti koskee 7 t §:n 2 momenttia.

7 t § Voimakeinojen käyttö ja tapahtumailmoitus

Tämä pykälä puuttuu rinnakkaisteksteistä. Lisäksi perustelut ovat hyvin suppeat, kun vielä huomioidaan, kuinka merkittävistä, osittain uusista toimivaltuuksista on kyse. Pykälän otsikko ei vaikuta täysin vastaavan sen sisältöä (erit. 2 ja 4 momentti).

Perusteluiden mukaan pykälän 1 momentissa säädettäisiin oikeudesta voimakeinojen käyttöön ydinenergiain ja säteilyn käytön turvaamisen vaatimissa toimenpiteissä. Muualla ehdotuksessa ei mainita säteilyn käytön turvaamista.

Ydinenergilain ehdotetun voimakeinojen käyttöä ja tapahtumailmoitusta koskevan 7 t §:n 1 momentin toisen virkkeen mukaan voimakeinoista säädetään rikoslain (39/1889) 4 luvun 6 §:ssä. Rikoslain 4 luvun 6 § koskee kuitenkin voimakeinojen käytön rikosoikeudellista arviointia, ja pykälän 1 momentista ilmenevin tavoin voimakeinojen käytöstä säädetään erikseen aineellisessa lainsäädännössä eli esimerkiksi ydinenergiailaissa. Tähän aineelliseen sääntelyyn voidaan sisällyttää voimakeinojen käytön liioittelua koskeva informatiivinen viittaussäännös, kuten on tehty nykyisessä ydinenergilain 7 o §:n 5 momentissa.

Turvahenkilöitä koskisi myös ydinenergilain 7 t §:n 3 momentin mukaan velvollisuus tapahtumailmoituksiin. Epäselväksi jää, minkä vuoksi tapahtumailmoituksia koskeva turvallisuuspalvelulain 8 §:n 3 momentti ei ilmeisesti tule turvahenkilöiden kohdalla sovellettavaksi.

Voimassaolevassa ydinenergiailaissa on voimakeinoille edellytyksenä, että niiden täytyy olla puolustettavia. Tällaista edellytystä ei ehdotuksessa enää ole. Näiltä osin nojauttaisiin ilmeisesti turvallisuuspalvelulain 6 ja 7 §:iin. Ehdotuksen perustelut kaipaavat tarkentamista.

7 u § Voimankäyttövälineet

Voimankäyttövälineitä koskeva ehdotettu 7 u §:n 1 momentti vastaa turvallisuuspalvelulain 18 §:n 1 momenttia. Kyseisessä turvallisuuspalvelulain 18 §:n 2 momentissa säädetään, että voimankäyttövälineitä saa kantaa ainoastaan vartija, joka on saanut voimankäyttövälineiden käyttäjäkoulutuksen. Edelleen 3 momentissa edellytetään voimankäyttövälineiden kertauskoulutusta. Pykälän 4 momentin mukaan voimankäyttövälineitä saa kantaa ja käyttää ainoastaan vartija, joka on suorittanut voimankäyttövälineiden kertauskoulutuksen. Epäselväksi jää, minkä vuoksi mainittuja 2-4 momentteja ei ole otettu ydinenergilakiin, ja toisaalta tulevatko nämä sovellettavaksi (turvallisuuspalvelulain 83 §:n 1 momentti).

Ehdotettu ydinenergilaki ei sisällä mitään rajoituksia ampuma-aseen kantamiselle (turvallisuuspalvelulain 19 §) tai säännöksiä voimankäyttövälineiden kantamistavasta (turvallisuuspalvelulain 20 §). Esityksestä ei selviä, minkä vuoksi tällaiseen ratkaisuun on päädytty. Ampuma-aseen kantamista ja käyttämistä ei perusteluissa käsitellä.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin, että voimankäyttövälineiksi voitaisiin turvaohjesäännössä lisäksi hyväksyä muita ominaisuuksiltaan ja asianmukaisesti käytettyinä vaikutuksiltaan ampuma-asetta lievempiä voimankäyttövälineitä, jos se on ydinenergian käytön turvaamiseksi perusteltua. Luvanhaltijan olisi määriteltävä käytetyt voimankäyttövälineet turva-ohjesäännössä 7 o §:n mukaisesti. Säännös jättää hyvin avoimeksi, mitä nämä voimankäyttövälineet olisivat. Perusteluiden mukaan Säteilyturvallisuuskeskus antaisi luvan vaikutuksiltaan ampuma-asetta lievempien voimankäyttövälineiden käyttöön turvaohjesäännön hyväksymisen yhteydessä. Vaikuttaa siltä, että Säteilyturvallisuuskeskus tekee arvion siitä, mikä on lievempi voimankäyttöväline. Säättämisyjärjestysperusteluissa on todettu, että "laissa säädettäisiin mahdollisuudesta käyttää muita

vaikutuksiltaan ampuma-asetta lievempiä Säteilyturvakeskuksen hyväksymiä voimankäyttövälineitä.” Täysin ongelmattomana ei voida pitää sitä, että Säteilyturvallisuuskeskus vahvistamalla turvaohjesäännön määrittää lakia täydentävästi, mitä muita kuin laissa säädettyjä voimankäyttövälineitä turvahenkilö voi käyttää (vrt. turvallisuuspalvelulaki 18 §). Lisäksi koska poliisi valvoo vartijoita olisi syytä perusteluissa käsitellä Säteilyturvakeskuksen asiantuntemusta voimankäyttövälineiden hyväksynnässä.

7 v § Lennokin ja miehittämättömän ilma-aluksen kulkuun puuttuminen

Ydinenergialain 7 v §:ssä ehdotetaan säädettäväksi lennokin ja miehittämättömän ilma-aluksen kulkuun puuttumisesta. Pykälän toisen momentin ensimmäisen virkkeen mukaan rikoslain 38 luvun 5 §:n estämättä ydinvoimalaitoksen luvanhaltijan turvahenkilö saa lyhytaikaisesti käyttää 1 momentissa tarkoitetuissa tilanteissa teknistä laitetta, josta ei aiheudu vähäistä suurempaa haittaa muulle radioviestinnälle tai yleisen viestintäverkon laitteille tai palveluille.

Virkkeestä on syytä poistaa viittaus rikoslain 38 luvun 5 §:ään. Kyseisen tietoliikenteen häirintää koskevan rangaistussäännöksen mukaan rangaistavuus edellyttää, että siinä kuvattu toiminta on oikeudetonta. Oikeudettomuutta koskeva edellytys ei toteudu, jos menettely on lainsäädännössä, kuten ydinenergialaissa sallittu. Ydinenergialain 7 v §:n perusteluihin on kuitenkin perusteltua sisällyttää asiaa koskeva maininta. Ydinenergialain 7 v § on syytä laatia mahdollisimman tarkkarajaiseksi.

7 w § Terveystarkastukset ja terveydenhuollon ammattihenkilön ilmoitusoikeus

Esityksen 1. lakiehdotuksen 7 w §:ssä ehdotetaan säädettäväksi terveydenhuollon ammattihenkilöiden ilmoitusoikeudesta luvan haltijan vastuulliselle johtajalle ja Säteilyturvakeskukselle turvahenkilöiden ja ydinvoimalaitoksen ohjaajien terveydentilaan liittyen. Ilmoittamisessa on kysymys henkilötietojen käsittelystä. Esityksen perusteluissa ei kuitenkaan ole arvioitu henkilötietoja koskevan sääntelyn suhdetta EU:n yleiseen tietosuojasetukseen. Valmisteltaessa kansallista henkilötietojen käsittelyyn liittyvää sääntelyä on arvioitava, voidaanko ehdotettuja lainsäädäntötoimenpiteitä toteuttaa yleisen tietosuojasetuksen kansalliselle lainsäädännölle jättämän liikkumavaran puitteissa. Perustuslakivaliokunta on painottanut, että hallituksen esityksessä on erityisesti perusoikeuksien kannalta merkityksellisen sääntelyn osalta syytä tehdä selkoa henkilötietojen käsittelyyn liittyvän kansallisen liikkumavaran alasta (PeVL 14/2018 vp, PeVL 1/2018 vp, PeVL 26/2017 vp, PeVL 2/2017 vp, PeVL 44/2016 vp).

Henkilötietojen käsittelyn lainmukaisuus edellyttää, että käsittelyllä on yleisen tietosuojasetuksen 6 artiklan sekä erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien tietojen osalta 9 artiklan mukainen oikeudellinen perusta. Erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien tietojen käsittely edellyttää, että tietosuojasetuksessa asetetut käsittelyn edellytykset ja suojatoimivaatimukset täyttyvät. Käsittelyperusteet jäävät sekä luvanhaltijan vastuullisen johtajan että Säteilyturvakeskuksen osalta esityksessä epäselviksi. Samoin arvio yleisen tietosuojasetuksen 9 artiklan edellyttämistä suojatoimista puuttuu.

Tietosuoja-asetuksen 5 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan henkilötiedot on kerättävä tiettyä nimenomaista ja laillista tarkoitusta varten, eikä niitä saa myöhemmin käsitellä näiden tarkoitusten kanssa yhteensopimattomalla tavalla. Jos kansallisella lailla poiketaan edellä kuvatusta käyttötarkoitussidonnaisuudesta, tulee ehdotetun lainsäädännön muodostaa demokraattisessa yhteiskunnassa välttämätön ja oikeasuhteinen toimenpide tietosuoja-asetuksen 23 artiklan 1 kohdassa mainittujen seikkojen turvaamiseksi.

Perustuslakivaliokunta on kiinnittänyt erityistä huomiota siihen, että arkaluonteisten tietojen käsittely on syytä rajata täsmällisillä ja tarkkarajaisilla säännöksillä vain välttämättömään (PeVL 15/2018 vp). Terveystietojen ja muiden arkaluonteisten henkilötietojen käsittelyä koskevan sääntelyn on oltava tietosuoja-asetuksen mahdollistamissa puitteissa yksityiskohtaista ja kattavaa (PeVL 17/2018 vp).

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin siitä, millä tavalla vastuullinen johtaja saa käyttää ilmoituksessa annettua tietoa. Säännös jättää epäselväksi, mitä välttämättömillä ydin- ja säteilyturvallisuuden edellyttämällä toimenpiteillä tarkoitetaan. Perusteluissa täsmennetään, että tällainen toimenpide on esimerkiksi kulkuoikeuksien epääminen. Jatkovalmistelussa säännöstä on syytä vielä selkeyttää ja tarkentaa.

Säätämisyjärjestysperustelujen lopussa todetaan, että luvanhaltijan vastuulliseen johtajaan sovellettaisiin julkisuuslain salassapito- ja vaitioloa säännöksiä sillä perusteella, että kysymys on julkisen hallintotehtävän hoitamisesta. Oikeusministeriö kiinnittää huomiota, että muun kuin viranomaisen hoitama julkinen hallintotehtävä kuuluu kuitenkin julkisuuslain soveltamisalaan vain käytettäessä julkista valtaa tai silloin kun julkisuuslain soveltamisesta on säädetty nimenomaisesti erikseen. Vastaava kommentti koskee myös 7 o §:ää ja sen perusteluja (s. 20, turvaohjesäännön julkisuus).

Ehdotetun 7 w §:n 1 momentti koskee turvahenkilöitä ja ydinvoimalaitoksen ohjaajina valvomossa työskenteleviä henkilöitä. Toisessa momentissa kuitenkin säädettäisiin, että ennen ilmoituksen tekemistä henkilölle on kerrottava oikeudesta ilmoituksen tekemiseen ja terveydentilan vaikutuksesta ydin- ja säteilyturvallisuuden kannalta kriittisissä tehtävissä osallistuvan toimintakykyyn. Tässä vaikuttaa olevan keskinäistä ristiriitaisuutta tai epätasaisuutta.

Myös toisen momentin kirjaus siitä, että lääkäriä ja muulla terveydenhuollon ammattihenkilöllä on oikeus tehdä ilmoitus henkilöstä, jonka hän potilastietojen ja henkilön tapauksen perusteella katsoo perustellusta syystä olevan terveydentilansa tai käyttäytymisen perusteella soveltumaton tehtäväänsä vaikuttaa epätasaisesti sekä vaikuttaa antavan laajan harkintavallan.

Pykälän 5 momentin mukaan Säteilyturvakeskus ilmoittaisi turvahenkilöä koskevasta ilmoituksesta poliisille. Perustuslakivaliokunta on arvioinut viranomaisten tietojen saamista ja luovuttamista salassapitovelvollisuuden estämättä koskevaa sääntelyä perustuslain 10 §:n 1 momentissa säädetyyn yksityiselämän ja henkilötietojen suojan kannalta

ja kiinnittänyt huomiota muun muassa siihen, mihin ja ketä koskeviin tietoihin tiedonsaantioikeus ulottuu ja miten tiedonsaantioikeus sidotaan tietojen välttämättömyyteen (ks. esim. PeVL 15/2018 vp). Ehdotetussa säännöksessä ei täsmennetä missä tilanteissa ja mitä tarkoitusta varten tieto luovutettaisiin. Perusteluissa todetaan, että poliisin harjoittavaksi tulisi turvahenkilöiden kohdalla, täyttääkö henkilö vartijaksi hyväksymisen edellytykset. Epäselväksi jää tämä poliisin tiedonsaantitarve. Turvallisuuspalvelulaissa ei ole pykälää, jonka perusteella poliisi saisi tiedon vartijan terveydentilasta tai pykälää, jonka mukaan vartijaksi hyväksyntä voitaisiin peruuttaa terveydentilan perusteella. Epäselväksi jää siten, miksi tieto pitäisi toimittaa myös poliisille.

Pykälän 5 momentin mukaan kyseinen tieto voidaan toimittaa teknisen käyttöyhteyden avulla tai muutoin sähköisessä muodossa. Oikeusministeriö korostaa, että kyseessä on arkaluonteisia henkilötietoja sekä salassapidettäviä tietoja. Teknisen käyttöyhteyden ja muiden sähköisten tiedonsiirtomenetelmien osalta on huomioitava tietojen salassapidettävyys.

Kirjaus siitä, että lääkärin tulee kertoa henkilölle terveydentilan vaikutuksesta ydin- ja säteilyturvallisuuden kannalta kriittisissä tehtävissä osallistuvan toimintakykyyn, ei vaikuta vastaavan muualla pykälässä säädettyä. Esimerkiksi 1 momentissa käsitellään turvahenkilöitä ja ydinvoimalaitoksen ohjaajina valvomossa työskenteleviä henkilöitä. Epäselväksi jää, mitä tässä tarkoitetaan ydin- ja säteilyturvallisuuden kannalta kriittisissä tehtävissä osallistuvalla henkilöllä. Edelleen viitataan 2 momentin säännöksellä siihen, että lääkärin tulisi kertoa, että kyseinen diagnosoitu terveydentila vaikuttaa tiettyllä tavalla henkilön toimintakykyyn. Pykälässä käytetään ilmaisua ”tapaamisen perusteella”. Pitäisikö tämä pikemminkin olla tutkimuksen perusteella?

23 § Lupahakemuksen käsitteleminen

Ydinenergialain 23 §:n 5 momenttia ehdotetaan muutettavaksi siten, että kuulutuksen osalta viitattaisiin tällä hetkellä eduskunnan käsittelyssä olevaan esitykseen, jossa ehdotetaan lisättäväksi hallintolakiin uusi 62 a § julkisista kuulutuksista ja 62 b § tietojen julkaisemisesta yleistiedoksiantoa ja julkista kuulutusta toimitettaessa (HE 239/2018 vp).

Hallintolakiin ehdotettu 62 a §:n mukainen kuulutusmenettely tulee käytettäväksi, kun laissa erikseen niin säädetään. Tämä merkitsee sitä, että otettaessa tällainen menettely käyttöön, tulisi sen tarve ja käyttö perustella. Hallintolain 62 b §:ssä säädettäisiin tietojen julkaisemisesta yleistiedoksiantoa ja julkista kuulutusta toimitettaessa. Valmistelussa lähtökohtana on ollut, että 62 b § tulee sovellettavaksi julkisiin kuulutuksiin ilman nimenomaista viittausta.

Erityislain luodessa toimivallan kuulutuksen käyttöön ja yleisessä tietoverkossa julkaittavat asiakirjat saattavat sisältää henkilötietoja, asianomaisen lainsäädännön yhteydessä tulee arvioida myös sääntelyn suhde tietosuoja-asetukseen.

Mikäli katsotaan, että kuulutus on tarpeen julkaista myös kunnissa, viittaus kuntalain 108 §:n mukaiseen menettelyyn vaikuttaa asianmukaiselta. Ydinenergialain tarkoittamissa tilanteissa tällainen kuulutusta täydentävä tiedottaminen vaikuttaa perustellulta. Säännöksen muotoilu olisi asianmukaisempi kuitenkin seuraavasti: ”Tieto kuulutuksesta julkaistaan myös kunnissa kuntalain (410/2015) 108 §:n mukaisesti.” Tällä korostettaisiin sitä, että toimivaltainen viranomainen julkaisee kuulutuksen ja kuulutettavat asiakirjat, mutta tieto kuulutuksesta julkaistaisiin myös kunnissa.

Ydinenergialain 16 §:n 3 momentissa on seuraava asetuksenantovaltuus: ”Tässä luvussa tarkoitettujen lupien hakemisesta, lupamenettelyistä sekä lupapäätöksen jälkeen mahdollisesti tarvittavista ilmoituksista ja muista toimenpiteistä annetaan tarkemmat säännökset valtioneuvoston asetuksella.” Oikeusministeriö huomauttaa, että koska esityksen 239/2018 vp mukaan julkisissa kuulutuksissa noudatettavasta menettelystä säädetäisiin laissa, ei asetuksentasoista sääntelyä kuulutuksista tulisi olla.

Ehdotetun 23 §:n viittaussäännöksen osalta on syytä huomioda, että esitykseen 239/2018 vp voi tulla eduskuntakäsittelyssä muutoksia.

Turvallisuuselvityslaki

Esityksen toisessa lakiehdotuksessa ehdotetaan muutettavaksi turvallisuuselvityslain (726/2014) 21 §:ää.

Turvallisuuselvityksen tarkoituksena on lain 1 §:n mukaan parantaa mahdollisuuksia ennakolta ehkäistä toimintaa, joka voi vahingoittaa valtion turvallisuutta, maanpuolustusta, Suomen kansainvälisiä suhteita, yleistä turvallisuutta tai muuta niihin verrattavaa yleistä etua taikka erittäin merkittävää yksityistä taloudellista etua taikka edellä tarkoitettujen etujen suojaamiseksi toteutettavia turvallisuusjärjestelyjä.

Harkittaessa henkilöturvallisuuselvityksen alan laajentamista tulee asiaa arvioida perustuslain 10 §:n 1 momentissa säädetyn kannalta. Perustuslakivaliokunta on katsonut, että turvallisuuselvityksissä on kysymys ennen muuta julkisten intressien ja toisaalta erittäin merkittävien yksityisten taloudellisten etujen suojaamisesta niitä vahingoittavalta toiminnalta. Valiokunta on katsonut, että henkilötietojen suojaa rajoittavan turvallisuuselvityksen taustalla sinänsä on perusoikeusjärjestelmän kannalta hyväksyttävä ja painavan yhteiskunnallisen tarpeen vaatima peruste. (PeVL 3/2014 vp).

Perustuslakivaliokunnan mukaan henkilötietojen suojan rajoitusten on kuitenkin oltava suhteellisuusvaatimuksen mukaisia. Suhteellisuusvaatimuksen kannalta on valiokunnan mukaan oleellista, paitsi että lakiehdotuksessa säädetään tyhjentävästi niistä rekistereistä, joiden tietoja saadaan käyttää turvallisuuselvityksen laadinnassa sekä säädetään tietojen käyttörajoituksista, niin myös, että turvallisuuselvityksen laatiminen ei ole ensisijainen keino turvallisuuden parantamiseksi (PeVL 3/2014 vp). Turvallisuuselvityslain 18 §:n 1 momentin mukaan henkilöturvallisuuselvityksen laatimisen yleisenä edellytyksenä onkin, että selvityksen hakija on huolehtinut toimitilojen ja tietojärjestel-

mien suojaamisesta ja ryhtynyt asianmukaisiin toimiin muiden turvajärjestelyjen toteuttamiseksi. Tarkoituksena on, että turvallisuusselvityksiä käytetään aina osana laajempia turvallisuusjärjestelyjä, ei niiden sijasta.

Turvallisuusselvityksissä määritellään ne tehtävät, joihin hakeutuvista selvitys voidaan tehdä. Turvallisuusselvityksen piiriin kuuluvat tehtävät eroavat turvallisuusvaatimusten osalta toisistaan. Suppea turvallisuusselvitys kohdistuu tavanomaisesti sellaisia tehtäviä hoitaviin henkilöihin, joilla on työtehtävissään pääsy tiettyyn suojeltavaan paikkaan tai tilaan. Nyt ehdotetussa säännöksessä ei vaikuta kuitenkaan olevan kyse tällaisesta tilanteesta, vaan kysymys on enemmän pääsystä turvallisuuden kannalta olennaiseen tietoon.

Perusmuotoinen henkilöturvallisuusselvitys voidaan voimassa olevan lain mukaan laatia muun muassa sellaiseen palvelussuhteeseen tai toimeksiantotehtävää suorittamaan valittavasta taikka palvelussuhdetta tai toimeksiantotehtävää hoitavasta, joka toimii tehtävissä, joissa voi vahingoittaa yhteiskunnan toimivuuden kannalta välttämättömän infrastruktuurin toimivuutta tai kriittisen tuotannon jatkumista. Asiaa koskevan hallituksen esityksen perustelujen (HE 57/2013 vp s. 38) mukaan olennaista soveltamisalan kannalta on, mikä vaikutus asianomaisen henkilön toiminnalla voi olla yhteiskunnan toimivuuden kannalta välttämättömän infrastruktuurin tai kriittisen tuotannon jatkumiseen kaikissa tilanteissa ja minkälaisia seurauksia hän toiminnallaan voi saada aikaan. Säännös ei ole sidottu mihinkään yksittäiseen toimialaan. Edelleen voimassa olevan turvallisuusselvityslain mukaan perusmuotoinen turvallisuusselvitys voidaan laatia myös henkilöstä joka hoitaa sellaisia tehtäviä, joissa hän salassa pidettäviä tietoja paljastamalla tai muulla lainvastaisella teolla voi merkittäväällä tavalla vaarantaa valtion turvallisuutta, maanpuolustusta, kansainvälisiä suhteita, poikkeusoloihin varautumista, väestönsuojelua tai yhteiskunnan elintärkeitä toimintoja taikka mainittujen etujen suojaamiseksi toteutettuja turvallisuusjärjestelyjä.

Nykytilaa on esityksessä kuvattu hyvin suppeasti eikä edellä kuvattuja säännöksiä tai niiden merkitystä kokonaisuudessa ole arvioitu. Myöskään ehdotetun muutoksen vaikutuksia toiminnanharjoittajalle tai selvityksiä tekeväälle viranomaiselle ei ole kuvattu. Samoin puuttuu arvio ehdotuksen vaikutuksista kansalaisten asemaan.

Esityksestä puuttuvat turvallisuusselvityslakiin ehdotetun muutoksen osalta myös sääntämisjärjestysperustelut. Mainitussa kohdassa on esitetty ainoastaan johtopäätöksen omainen toteamus, jonka mukaan yksityisyyden suojan rajoittaminen olisi perusteltua.

Ehdotus vaatii jatkovalmistelussa huolellisempaa arviointia. Jos ehdotettua pidetään nykytilan tultua riittävällä tavalla arvioiduksi välttämättömänä, on ehdotus perusteltava esityksessä asianmukaisesti, arvioitava ehdotuksen vaikutukset sekä ehdotuksen suhde perustuslain 10 §:n 1 momentissa säädettyyn. Turvallisuusselvityslain muuttaminen edellyttää oikeusministeriön esittelylupaa.

MUUT KOMMENTIT

Turvahenkilöiden asema

Perustuslakivaliokunta on pitänyt selvänä, että järjestyksen ja turvallisuuden ylläpitämiseen liittyvät vartijoiden ja järjestyksenvalvojen tehtävät (PeVL 22/2014) kuten myös ydinenergiain turvahenkilöiden tehtävät ovat perustuslain 124 §:ssä tarkoitettuja julkisia hallintotehtäviä (PeVL 1/2008 vp). Valiokunta on painottanut, että vastuun yleisestä järjestyksestä ja turvallisuudesta tulee kuulua poliisille ja muille viranomaisille, minkä vuoksi vartioimisliikkeiden palveluksessa olevien järjestyksenvalvojen ja vartijoiden osuuden pitää jäädä vain avustavaksi ja täydentäväksi (PeVL 22/2014). Merkittävää julkisen vallan käyttöä sisältävien toimivaltuuksien on oltava tapauskohtaisia ja myös ajallisesti rajallisia (PeVL 44/1998 vp). Arvioidessaan tapauskohtaisuudesta irtautuvaa yksityisen turvallisuusalan lainsäädäntöä valiokunta on puolestaan antanut ratkaisevaa painoa sille, että vartijan ja järjestyksenvalvojan valtuudet ovat pääosin samat kuin kennellä tahansa yksityishenkilöllä. Eräitä tätä laajempia toimivaltuuksia tarkastellessaan valiokunta on kiinnittänyt huomiota siihen, että toimivaltuudet eivät kokonaisarvioinnissa saa muodostua erityisen olennaisiksi vallankäyttötavoiksi, vaan niiden on oltava mahdollisimman lähellä yksityishenkilöllä olevia oikeuksia. (PeVL 22/2014 vp, PeVL 20/2002 vp ja PeVL 28/2001 vp).

Sääntelyssä tulee huomioida, että kyse on merkittävästä julkisen vallan käytöstä, joka perustuslakivaliokunnan tulkintakäytännön mukaan voidaan antaa muulle kuin viranomaiselle, jos voimakeinojen käyttö tapahtuu tarkasti rajatussa tilassa tai tilanteessa ja silloin, kun on kysymys tilapäisluonteesta tarpeesta saada ulkopuolista apua. Turvahenkilöillä olisi ydinenergiain nojalla merkittäviä toimivaltuuksia ja julkisen vallan käyttöä. Keskeistä on, että annettavan esityksen säännökset turvahenkilöiden tehtävistä ja toimivallasta ovat tarpeeksi täsmällisiä ja tarkkarajaisia etenkin, kun mm. turvahenkilöiden toimivaltuuksiin esitetään useita laajennuksia.

Perustuslakivaliokunta on todennut, että se pitää tärkeänä, että turvaorganisaation ja turvahenkilöiden samoin kuin valmiustilanteisiin koulutettujen henkilöiden vastuut on määriteltävä. Julkisen hallintotehtävän hoitaminen edellyttää, että henkilöt toimivat tehtävässään virkavastuulla. (PeVL 1/2008). Virkavastuusäännöksiä ei ole voimassaolevassa ydinenergiailaissa, eikä virkavastuuta tai vahingonkorvausta ole käsitelty voimassaolevassa ydinenergialakia koskevassa hallituksen esityksessä. Myöskään esitysluonnoksessa ei virkavastuuta tai vahingonkorvausvastuuta käsitellä. Edelleen julkista hallintotehtävää hoidettaessa on muistettava myös hallinnon yleislakien noudattaminen, mm. kielilainsäädäntö.

Turvahenkilöiden asema ei tule esitysluonnoksesta kovin selkeästi ilmi. Ovatko he työsuhteessa ydinlaitokseen vai toimeksiantosuhteessa ydinlaitokseen? Turvahenkilöiden asema suhteessa ydinlaitokseen ei tule esityksestä kovin selkeästi esille. Ehdotetun 7 i §:n yksityiskohtaisissa perusteluissa on kuitenkin todettu, että luvanhaltijan olisi varmistettava palvelukseen tai toimeksiantosuhteeseen ottamansa henkilön nuhteettomuus ja luotettavuus turvallisuus selvityksissä tarkoitettulla tavalla. Ilmeisesti on niin, että turvahenkilöt ovat joko luvanhaltijan palveluksessa tai toimeksiantosuhteessa tähän. Nykytila ja muutostarpeet jäävät epäselviksi.

Oikeusministeriö pitää kannatettavana, että esityksessä nojaututaan pitkälti yksityisistä turvallisuuspalveluista annettuun lakiin. Turvallisuuspalvelulaki on melko hiljattain säädetty perustuslakivaliokunnan myötävaikutuksella. Perustuslakivaliokunta on vuonna 2002 katsonut, että lakisystemaattisesti perustelluin vaihtoehto on säätää kaikista järjestyksenvalvontatehtävistä yksityisistä turvallisuuspalveluista annetussa laissa (PeVL 20/2002 vp, s. 5/II).

Ehdotuksissa keskeistä on se, miltä osin yksityisistä turvallisuuspalveluista annettu laki tulee sovellettavaksi. Perusteluissa (s. 7) on todettu, että ydinlaitosten turvahenkilöiden tehtävät ovat yksityistä turvallisuusvalvontaa, mistä syystä on nähty tarpeelliseksi, että turvahenkilöitä koskevaa sääntelyä yhdenmukaistetaan tietyiltä osin vastaamaan yksityisistä turvallisuuspalveluista annetun lain vartijoista annettuja säännöksiä. Epäselväksi kuitenkin jää, mitä tämä tietyiltä osin tarkoittaa, ja minkä vuoksi juuri nämä tietyt turvallisuuspalvelulain pykälät tulevat sovellettaviksi ja muut ilmeisesti eivät. Ydinenergialain turvahenkilöitä koskevien pykälien ja turvallisuuspalvelulain vartijaa koskevien pykälien keskinäinen suhde ja soveltaminen jäävät epäselväksi. Turvahenkilöllä tulee olla hyväksyntä vartijaksi, mutta tulevatko kaikki vartijaa koskevat turvallisuuspalvelulain säännökset sovellettaviksi (esim. suhde turvallisuuspalvelulain 5, 9, 17, 73, 80 ja 105 §:iin).

Turvallisuuspalvelulain 83 §:n 1 momentin mukaan, jos turvallisuusalan elinkeinoluvan haltija ottaa vastaan toimeksiannon ydinenergialaissa tarkoitettujen turvahenkilöiden tehtävien suorittamisesta, turvallisuusalan elinkeinoluvan haltijan ja sen henkilöstön asemaan, tehtäviin ja toimivaltuuksiin sovelletaan mainittuja lakeja. Hallituksen esityksen yksityiskohtaisissa perusteluissa on todettu, että ”momentin tarkoituksena olisi rajavedon selventäminen turvallisuusalan elinkeinolupaa edellyttävän ja eräiden muiden turvallisuusalan tehtävien välillä. Pääsääntönä olisi se, että pykälän 1 momentissa mainituissa muissa turvallisuusalan tehtävissä sovellettaisiin näitä tehtäviä koskevaa erityislainsäädäntöä eivätkä yksityisistä turvallisuuspalveluista annetun lain säännökset tulisi tällöin sovellettaviksi. Näin varmistettaisiin se, että turvallisuusalan tehtävissä toimiva henkilö ei voisi toimia samanaikaisesti esimerkiksi useisiin eri lakeihin pohjautuvilla keskenään erilaisilla toimivaltuuksilla” (HE 22/2014 vp). Jatkovalmistelussa on syytä tarkastella ydinenergialakiin ehdotettujen muutosten suhde turvallisuuspalvelulain 83 §:n 1 momenttiin ja sen mahdolliset päivitystarpeet ydinenergialain osalta. Ydinenergialaissa ei ehdoteta säädettäväksi tyhjentävästi turvahenkilöistä vaan sääntely perustuisi sekä ydinenergialakiin että turvallisuuspalvelulakiin.

Turvallisuuspalvelulain mukaan poliisi hyväksyy vartijat. Epäselväksi jää, mikä taho hyväksyy turvahenkilöt, joiden kohdalla esityksessä käytetään termiä hyväksyntä. Esityksessä ei ole myöskään käsitelty sellaisia tilanteita, joissa turvallisuuspalvelulain nojalla vartijaksi hyväksyminen peruutetaan kokonaan tai määrääjäksi.

Epäselväksi jää myös se, mikä taho valvoo turvahenkilöitä, jotka samanaikaisesti ovat myös turvallisuuspalvelulain tarkoittamia vartijoita (mm. turvallisuuspalvelulain 84 §, 85 §, 91§ ja 95 §). Tätäkään ei ole esitysluonnoksessa käsitelty.

Esitystekniset asiat

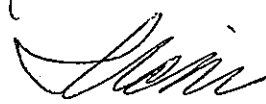
Esityksessä tehtäisiin runsaasti muutoksia ydinenergi lakiin. Kuvausta niistä tosi-asiasyistä, jotka antavat tähän aiheetta, on hyvin vähän (poislukien säännösten nostaminen lain tasolle), minkä vuoksi monen ehdotuksen osalta nykytila ja muutostarpeet jäävät epäselviksi. Muutoksia ja turvahenkilöiden uusia toimivaltuuksia ei ole paikoin perusteltu lainkaan. Säättämisyjärjestysperusteluissa on hyvin niukasti käsitelty turvahenkilöiden toimivaltuuksien laajennuksia. Koska kysymyksessä on laaja ydinenergi lain turvahenkilöitä koskevien pykäliden uudistus, olisi asianmukaista laajentaa perusteluja, vaikka näitä samoja asioita olisikin käsitelty jo vuoden 2008 uudistuksen yhteydessä.

Ehdotettujen ydinenergi lain pykäliden eri momentit käsittelevät hyvin eri asioita, minkä vuoksi kokonaisuus pykäläkohtaisesti ja siten 2 a luvun osalta on paikoin vaikea hahmottaa. Lisäksi uudistuksen kokonaisuus on hankala hahmottaa, kun kaikkia 2 a luvun pykälä ei muuteta. Kun ehdotetaan lisättäväksi pykälä 7 w, alkaa vaikuttaa siltä, että kokonaisuudistus alkaa olla tarpeen.

osastopäällikkö, ylijohtaja

Antti Leinonen

erityisasiantuntija

Heini Färkkilä